

ТАҚРИЗИ МУҚАРРИЗИ РАСМӢ

ба кори диссертационии Абдурахмонов Маъдӣ Саидчалолович дар мавзуи «Афкори адабию эстетикии маорифпарварон ва чадидон» барои дарёфти дараҷаи илмии доктори фалсафа (PhD) – доктор аз рӯи ихтисоси 6D021400 – Адабиётшиносӣ (6D021401– Назарияи адабиёт. Матншиносӣ, нусхашиносӣ). – Душанбе, 2023. – 186 с.

Дар давраҳои гуногуни таърихи адабиёти тоҷик нобиғаҳои илму адаб ва чехраҳои фарҳангиеро метавон ном бурд, ки тавассути хидматгузори ва маҳсули эҷодӣ боиси ташаккулёбиву тараққиёту таҳаввули забону адабиёту фарҳанги миллӣ гардидаанд. Чунин чехраҳо бо нерумандӣ, фарҳангсолорӣ ва хизматҳои шоиста рисолати начибро соҳиб гашта, сабабгори бақо ва ҳастии фарҳанги халқу миллати хеш гардидаанд. Ҳамин гуна рисолати таърихӣ ва фарҳангиеро охири асри XIX ва аввали асри XX барои миллати тоҷик маорифпарварон ва чадидон, аз ҷумла Аҳмади Дониш, Қорӣ Раҳматуллоҳи Возех, Шамсиддини Шоҳин, Тошхочаи Асирӣ, Саидахмадхоча Сиддиқии Аҷзӣ, Мирзо Сирочи Ҳаким, Садриддин Айнӣ ва дигарон бар дӯш гирифтаанд. Онҳо дар осораш баҳри пойдории арзишҳои ахлоқиву ҳунарӣ, бақои забону таърих ва адабу фарҳанги халқи худ хидмат намуда, дар замони эҳёи таърихиву фарҳангӣ ба диди мушаххаси зебоишинохтӣ ва ғояҳои иҷтимоӣ дар адабиёт низ тарҳу таровати тоза гузоштаанд. Аз ин ҷиҳат, таҳқиқи афкори адабию эстетикии маорифпарварон ва чадидон дар густаришу инкишофи адабиётшиносию нақди адабии тоҷик, ҳалли масъалаҳои мубрами таърихӣю фалсафӣ ва ғайра аз моҳияти бузург бархурдор аст.

Мавзуи таҳқиқии мавриди назар аз зумраи мавзӯҳо ва масоили пажӯшишиест, ки ба самти адабиётшиносӣ ва шиносномаи ихтисоси илмии 6D021401– Назарияи адабиёт. Матншиносӣ, нусхашиносӣ комилан мувофиқат менамояд.

Аҳаммияти мавзуи диссертатсияи Абдурахмонов Маъдӣ Саидчалолович дар он зоҳир мешавад, ки то кунун муҳаққиқони адабиёти давраи тоҷик асосан ба омӯзиши рӯзгору осор, ҷанбаҳои таърихӣю бадеӣ ва забону сабки баёни маорифпарварону чадидон тавачҷуҳ намуда, ба баррасии вижа ва маҷмуии афкори адабию эстетикии онҳо, махсусан, дар мисоли осори Аҳмади Дониш, Тошхочаи Асирӣ, Мирзо Сирочи Ҳаким, Абдуррауфи Фитрат ва Сиддиқии Аҷзии Самарқандӣ камтар тавачҷуҳ намудаанд. Ба таъбири дигар, ин афкори адабию эстетикии ин гурӯҳи маорифпарварон дар маҷмуъ мавриди баррасии бевосита ва мустақим

қарор нагирифта буд. Дар ин асос, мавзуи диссертатсияи номзадии довталаби дараҷаи илмиро метавон **мубрам** арзёбӣ намуд.

Довталаби дараҷаи илмӣ барҳақ қайд намуааст, ки «Дар хилоли ин доду ситадҳо (вазъияти сиёсию иҷтимоӣ ва нооромӣҳои охири асри XIX ва аввали асри XX – Б.И.) афкори наву ҷадида марбут ба шинохти қонунмандӣҳои эҷодӣ каломи бадеъ ва умуман, шинохти паҳлуҳои гуногуни адабиёт арзи ҳастӣ намуд ва миёни аҳли фазлу камол тарвиҷ пайдо кард, ки омӯзишу пажӯҳиши он дар замони муосир бо диду равиши тоза аз аҳаммияти хос бархӯрдор буда, як саҳифаи норавшани адабиётшиносии моро рушан месозад.» (диссертатсия, с. 5).

Таҳқиқу баррасии ҷаҳолияти босамар ва осори гуногунпаҳлуӣ маорифпарварон ва ҷадидон аз мадди назарҳо дур намонда, мавриди омӯзиш ва пажӯҳиши адабиётшиносон, таърихшиносон, файласуфҳо ва дигар соҳаҳо қарор гирифтааст. Дар тақвияти андеша метавон аз мақолоту таҳқиқоти Х. Мирзозода, И. С. Брагинский, Р. Ҳодизода, М. Шакурӣ, Х. Шарифов, А. Сайфуллоев, М. Раҷабӣ, А. Сатторзода, Р. Мусулмонқулов, А. Махмадаминов, А.М. Баҳоуддинов, М. Диноршоев, Ғ. Ашӯров, Ш. Абдуллоев, Р. Комилов, К. Бекзода, Б. Самиев ва дигарон ёдовар шуд.

Идомати ин амалро дар ҷаҳолияти пажӯҳишгарии насли нави адабиётшиносон ва унвонҷӯёну аспирантон низ ба мушоҳида гирифтани мумкин аст. Манзури муҳаққиқону донишмандон намудан ва ба ҳимоя пешниҳод гардидани диссертатсияи Абдурахмонов Маъдӣ Саидҷалолович дар мавзуи «Афкори адабию эстетикӣ маорифпарварон ва ҷадидон» андешаҳои ҷавобгарона собит менамояд. Таваҷҷуҳи муаллифро омӯзишу таҳқиқи мавзуи муҳимму зарурӣ – афкори адабию эстетикӣ маорифпарварон ва ҷадидон, таъини омилҳои таърихӣ, сиёсӣ, иҷтимоӣ ва фарҳангии адабии таҳаввули диду назари онҳо ва баррасии муҳтасоти афкори адабию эстетикӣ чанд тан аз маорифпарварон ба худ ҷалб намуда, довталаби дараҷаи илмӣ бо роҳнамоӣ ва роҳбарии доктори илми филология, профессор Худойдодов Аъзам Овлододович қори илмӣ-таҳқиқӣ хубе анҷом додааст.

Навгонии илмӣ диссертатсия дар он зоҳир меёбад, ки бори нахуст ба ақидаҳои адабиву эстетикӣ маърифатпарварон – Аҳмади Дониш, Қорӣ Раҳматуллоҳи Возех, Шамсиддини Шохин, Тошхоҷаи Асирӣ, Саидахмадҷоҳа Сиддиқӣ Аҷзӣ, Мирзо Сирочи Ҳаким ва дигарон рӯчушуда, нақши нашрияҳои даврӣ дар шинохт ва таблиғи ғояҳои ҷадидия барои рушди низомӣ маорифӣ аморати Бухоро, бедорӣ ва худшиносии

миллӣ таъин гардида, вижагиҳои афкори адабию эстетикӣ гурӯҳе аз маорифпарварон баррасӣ гардидааст.

Этимоднокии натиҷаҳои таҳқиқ бо он собит мешаванд, ки дар кори таҳқиқии мавриди назар аз концепсияҳои илмӣ ва осори назарии адабиётшиносони ватанию хориҷӣ ба таври зарурӣ истифода шудааст. Дар маҷмӯъ, дараҷаи этимнокии натиҷаҳои таҳқиқ аз дақиқияти маълумот, мутобиқат намудани ҳаҷми маводи таҳқиқ, интихоби дурусти методҳои таҳқиқ, натиҷаҳои таҳқиқ ва ҳаҷму теъдоди мақолаҳои вобаста ба мавзӯи таҳқиқӣ нашршуда бармеояд. **Хулоса ва тавсияҳо** дар асоси таҳлили илмӣ ва таҳқиқи назарӣ пешниҳод гардида, дурнамои мавзӯи таҳқиқӣ муайян дуруст шудааст.

Аҳаммияти назарии таҳқиқ дар он зоҳир мешавад, ки маводи диссертатсия, хулосаҳои доктлаби дараҷаи илмӣ ва равиши таҳқиқии ӯ дар омӯхтани масъалаҳои ҳамгун дар таърихи адабиёти давраи нави тоҷик ва баррасии афкори адабию эстетикӣ дигар маорифпарварону адибон ба адабиётшиносону таърихнигорон, файласуфону унвонҷӯён ва донишҷӯёну магистрантҳо ҳамчун маводи назарӣ ёрӣ расонида метавонад.

Доктлаби дараҷаи илмӣ доир ба мавзӯи диссертатсия 8 мақолаи илмӣ таълиф кардааст, ки аз ин номгӯӣ 6 мақола дар маҷаллаҳои тақризшавандаи Комиссияи олии аттестатсионии назди Президенти Ҷумҳурии Тоҷикистон нашр шудааст. **Маводи интишоргардида** нуктаҳои асосӣ, натиҷаҳо ва мазмуни диссертатсияро инъикос намуда, саҳми шахсии муаллифро собит менамояд.

Диссертатсияи Абдурахмонов Маъдӣ аз муқаддима, се боб, хулоса, тавсияҳо оид ба истифодаи амалии натиҷаҳои таҳқиқ, рӯйхати адабиёт ва наشري таълифоти илмӣ дар мавзӯи диссертатсия иборат буда, вобаста ба фарогирии мавзӯ дар навбати худ ҳар боб ба фаслу зерфаслуҳо ҷудо карда шудааст. Дар ҳар қадоме аз бахшҳои диссертатсия шеваи хуби таҳқиқ, саҳеҳ нишон додани маъхазҳо, муҳокимаю баҳси пурсуди илмӣ ва натиҷагирӣҳои ҷолиби диққат ба назар мерасанд.

Дар муқаддимаи диссертатсия муқаддимаи мавзӯи таҳқиқ, дараҷаи таҳқиқи он, робитаи кор бо барномаҳо ва мавзӯҳои илмӣ, мақсаду вазифаҳо, объект ва мавзӯи таҳқиқ, асосҳои назарӣ ва методологии таҳқиқ, сарчашмаҳои таҳқиқ, навгонии илмии диссертатсия, нуктаҳои асосии баҳимоя пешниҳодшаванда, аҳаммияти назарӣ ва амалии таҳқиқ, мутобиқати мавзӯи диссертатсия бо шиносномаи ихтисоси илмӣ, саҳми шахсии доктлаби дараҷаи илмӣ, тасвиби амалии натиҷаҳои таҳқиқ, наشري

таълифоти илмӣ дар мавзуи диссертатсия ва сохтору ҳаҷми кор бо низоми муайян шарҳу баён ёфтаанд.

Дар диссертатсия мақсаду вазифаҳои мушаххас пайгирӣ шуда, **нуктаҳои асосие ба ҳимоя пешниҳод гардидаанд**, ки воқеан, дар илми адабиётшиносии тоҷик ва дар самти шинохту таҳқиқи афкори адабию эстетикӣ маорифпарварон ва ҷадидон аҳаммияти махсуси илмӣ доранд.

Боби якуми диссертатсия «Заминаҳои иҷтимоӣ ва таърихӣ таҳаввули афкори адабӣ ва эстетикӣ дар нимаи дуюми асри XIX ва ибтидои асри XX» унвон дошта, аз ду фасл фароҳам омадааст. Дар фасли аввали ин боб омилҳои сиёсӣ ва таърихӣ тағйир ёфтани афкори иҷтимоӣ ва дар фасли дуюм бошад, омилҳои маънавӣ ва фарҳангии таҳаввули афкори адабӣ баррасӣ гардидаанд. Муаллиф ҳар кадоме аз ин заминаю омилҳоро бо далелу аснод ва муҳокимаю натиҷагирӣҳои ҷолиби тавачҷух ба дорираи таҳқиқ фаро гирифта, ба ин натиҷа расидааст, ки «... дар тағйир ёфтани тафаккури иҷтимоии халқҳои Осиёи Миёна омилҳои сиёсӣ, маънавӣ ва фарҳангӣ мавҷуд будаанд, ки онҳо боиси ташаккули таҳаввул дар ҷомеа гардида, дар бедории тафаккур ва шуури мардум нақши вижа гузоштаанд» (диссертатсия, сах. 39).

Боби дуюми диссертатсия – «Нақши Аҳмади Дониш ва осори ӯ дар тағйири ҷараёни адабӣ ва афкори адабӣ-эстетикӣ маорифпарварон ва ҷадидон» аз ду фасл ва ду зерфасл таркиб ёфтааст. Дар фасли аввали ин боб нақшу таъсири Аҳмади Дониш ва осори ӯ ба ҷараёни адабӣ мавриди баррасӣ қарор гирифтааст. Ҳарчанд дар адабиётшиносии муосир оид ба вазъияти иҷтимоӣ, ҷойгоҳ ва нақши Аҳмади Дониш дар таърихи адабиёти нимаи дуюми асри XIX таълифоти илмӣ зиёде ба назар расад ҳам, то солҳои 90-уми асри XX ва оғози садаи XXI баррасии ҷиддӣ ин масоил сурат нагирифта буд.

Абдурахмонов Маъдӣ таъини нақши Аҳмади Донишро дар давраи таҳаввулот ва барҳурди қавму миллатҳои гуногун, муколамаи тамаддунҳои қадимии абарқудрат ва фарҳангу таърихи онҳо зарур ҳисобида, тағйири маҷрои адабӣ аз ҷониби Аҳмади Дониш ва ҳаммаслақонашро мувофиқи равиши таърихиву қиёсӣ мавриди пажӯҳиш қарор дода, ба хулосае омадааст, ки Аҳмади Дониш ҳарчанд дар се сафари кӯтоҳмуддати худ бо ҷузъиёти зоҳирии зиндагӣ ва фарҳангу маданияти рус ошноӣ пайдо карда бошад ҳам, вале ҳамин сафарҳои кӯтоҳ дар ҷаҳонбиниву андешаҳои ватандориву ватанхоҳӣ ӯ тағйироти ҷиддӣ мафкуравии ғоявиро ба вуҷуд овардааст (диссертатсия, сах. 42-43).

Фасли дуюми боби дуюми диссертатсия «Зикри Аҳмади Дониш дар тазкираҳои нимаи дуюми асри XIX ва ибтидои асри XX ва ашъори назмиву насрии адибони муосираш « унвон дошта, дар он диссертант қайдҳо ва хотираҳои марбут ба Аҳмади Донишро аз рӯи мазмуну моҳият метавон ба ду ғуруҳ чудо кардааст: 1. Ёддошту хотираҳо дар тазкираҳои нимаи дуюми асри XIX ва ибтидои асри XX; 2. Симои Аҳмади Дониш дар ашъори манзум. Баъдан зикру тасвири Аҳмади Дониш дар ҳар кадоме аз ин манобеъ мавриди таҳлилу таҳқиқ қарор гирифтааст. Хусусан, зерфасли дуюми ин боб, ки «Аҳмади Дониш дар ашъори шуарои муосираш» ном дошта, дар он масъалаи тасвири симои Аҳмади Дониш дар ашъори ҳамасронаш баррасӣ ёфтааст, қалби тавачҷуҳ мекунад. , ки дар анвои ғуноғуни назм, амсоли қасида, мухаммас, марсия ва қитъа ба қалам додаанд, таҳлилу баррасӣ намудааст.

Боби сеюми диссертатсия «Афкори адабию эстетикӣ намояндагони адабиёти маорифпарварӣ ва ҷадида» унвони буда, аз чор фаслу ду зерфасл фароҳам омада, фарогири мавзӯ ва масъалаҳои меҳварии диссертатсия мебошад.

Агар дар фасли аввали ин боб ба ҷанбаҳои назарии афкори адабии маорифпарварон ва ҷадидони Осӣи Миёна тавачҷуҳ шуда, заминаҳои афкори маорифпарварӣ дар Осӣи Миёна дар нимаи дуюми асри XIX ва пайдоиши ҷараёни ҷадидӣ дар ибтидои садаи XX мавриди таъин шуда бошад, дар фасли дуюм – «Назаре ба ақидаҳои адабӣ-эстетикӣ Аҳмади Дониш» вижагиҳои афкори адабию эстетикӣ Аҳмади Дониш мушаххас баррасӣ гардидааст. Ба андешаи муаллифи диссертатсия «Истеъдоди фитриву модарзодӣ ба Аҳмади Дониш имконият додааст, ки ба масъалаи шеър шинохти он, хаттотиву дабирӣ, пайдо кардани маънои ҷизҳои хондаш, омӯзиши луғат ва қиёсу муқобалаи он аз давраи туфулият сару қор гирад» (диссертатсия, сах. 103-104).

Аз қорҳои паҷуҳишии анҷомёфта ва диссертатсияи Абдурахмонов М.С. маълум мешавад, ки Аҳмади Дониш дар рисола, дафтарҳои мусаввада, осори манзум ва хусусан, рисолаи ҷомеи «Наводир-ул-вақоеъ» дар баробари тасвиру таҳлили мавзӯ ва масоили муҳими иҷтимоӣ оид ба шеър ва мақоми шоир андешаҳои ҷолиби тавачҷуҳ ба баён кардааст. Аз ҷумла, дар баҳши «Дар васоёи фарзандон (ва баёни ҳақиқати қасбу пешаҳо)»-и «Наводир-ул-вақоеъ» дар масъалаи шинохти шеър ва хусусиятҳои он баҳсу баррасӣ ва мунозира намудаа, қайд кардааст, ки «Дигар пеша, ки аҳли қаламро бад - он мувоҳоту ифтихор ояд ва маншай

тафаввуқ ва тафаззул гардад, муқовалаи ашъори мавзун ва гуфтани шеърҳои бомазмун бошад...» (Наводир-ул-вақоеъ. Китоби 2. – Душанбе: Дониш, 1989. – С. 59).

Муаллифи диссертатсия ҳамин гуна афкори назарӣ ва зебоишинохтии Аҳмади Дониш ва дигар маорифпарварону ҷадидонро ба таҳқиқ гирифта, баррасию муҳокима намуда, мушоҳидаву мулоҳизаҳои шахсияро баён менамояд. Чунончи: «Аз ақидаҳои адабиву эстетикӣ адиб бармеояд, ки гуфтаҳои ӯ, ки гӯё камтар ба шеърӯ шоирӣ машғул будааст, як навъ аз шикастанафсии А. Дониш буда, воқеан, «аз қоидаву зобитаҳои шеър ва назарияи назми классикӣ ба хубӣ воқиф будааст» (диссертатсия, саҳ. 120).

Дар зерфаслҳои баъдии боби сеюми диссертатсия афкори адабию эстетикӣ Тошхочаи Асирӣ, Мирзо Сирочи Ҳаким, Абдуррауфи Фитрат, Саидахмадхоча Сиддиқи Аҷзӣ дар асоси осори манзуму мансур, китобҳои дарсӣ ва фаъолияти маорифпарварии онҳо шарҳу тавзеҳ ёфтаанд.

Хулосаи диссертатсияи Абдурахмонов Маъдӣ Саидчалолович фарогири асоситарин ва муҳимтарин бардоштҳои илмӣ муаллиф буда, дар 11 банд фароҳам омадаанд ва истиноди зарурӣ дар охири ҳар банд ба мақола ва таълифоти довталаби дараҷаи илмӣ оварда шудааст.

Дар баробари дастовардҳои илмӣ ва муҳокимаю натиҷагирӣҳои ҷолиби тавачҷуҳ дар диссертатсия баъзе норасоиҳо ба мушоҳида расиданд, ки бо нияти пешрафти корҳои таҳқиқӣ минбаъдаи муаллиф, зикри онҳоро зарур дониста, чанд андешаи дигарро ба шакли пешниҳод баён менамоем:

1. Ба назари мо, дар ҳаҷму доираи як диссертатсияи номзадӣ ва ё доктори фалсафа (PhD) ба таҳқиқу баррасӣ фаро гирифтани афкори адабию эстетикӣ ҳамаи маорифпарварон ва ҷадидон аз доираи имкон берун аст. Аз ин рӯ, дар унвони диссертатсия ва ё дар дохили қавсайн ба таври мушаххас нишон додани номи чанд тан аз маорифпарварону ҷадидон беҳтар буд. Дар ин сурат ҳам номи кор ва ҳам объекти таҳқиқ мушаххас мегардид.

2. Дар боби якуми диссертатсия, ки «Заминаҳои иҷтимоӣ ва таърихӣ таҳаввули афкори адабӣ ва эстетикӣ дар нимаи дуюми асри XIX ва ибтидои асри XX» унвон дорад, ҷузъиёте аз мадди назари муаллиф дур мондааст. Дар фасли аввали ин боб омилҳои сиёсӣ ва таърихӣ тағйир ёфтани афкори иҷтимоӣ ва дар фасли дуюм бошад, омилҳои маънавӣ ва фарҳангии таҳаввули афкори адабӣ баррасӣ гардида, аммо моҳияти диди эстетикӣ ва таҳаввули афкори эстетикӣ ба доираи таҳқиқ фаро гирифта

нашудааст. Аз ин рӯ, дар заминаи ин боб ва ё дар фасли дигаре баррасӣ ва таҳқиқи ин масъала зарурат дошт.

3. Муаллиф зимни таъини омилҳои муҳими маънавӣ ва фарҳангӣ дар таҳаввули афкори адабии ибтидои асри XX ба масоили кушода шудани мактабҳои усули нав, таълифи китобҳои дарсию дастурҳои таълимӣ барои ин мактабҳо ва чопи рӯзномаю маҷаллаҳо андешаҳои ҷолиб баён карда, мутаассифона, ба масъалаи тарҷумаи осори бадеӣ дар ин давра камтар тавачҷуҳ намудааст. Маълум аст, ки дар таҳаввули афкори адабии ин давра тарҷума низ нақши калидӣ дорад ва аввалин намунаҳои тарҷумаи осори адибони рус ҳам маҳз дар ин марҳила сурат гирифтаанд. Аз ин рӯ, таъини нақши Абдулқодирхочаи Шакурӣ ва Сиддиқи Аҷзии Самарқандӣ барин чехраҳои адабӣ, ки ҳам дар таълифи китобҳои дарсӣ ва ҳам тарҷумаи осори адибони рус хидматҳои шоистаи таъкид анҷом додаанд, зарурат дошт.

4. Зерфаслҳои 3.2.1, 3.2.2, 3.2.3, 3.2.4, ки ба пажӯҳиши афкори адабию эстетикӣ Тошхочаи Асирӣ, Мирзо Сирочи Ҳаким, Абдуррауфи Фитрат, Саидахмадхоча Сиддиқи Аҷзӣ бахшида шудаанд, ба фасл табдил меёфтанд, беҳтар буд. Ин зерфаслҳо ба фасли дуҷуми боби сеюм, ки «Назаре ба ақидаҳои адабӣ-эстетикӣ Аҳмади Дониш» номгузорӣ шудааст, аз рӯйи мантиқ ва моҳият иртибот надоранд.

5. Дар рӯйхати адабиёти диссертатсия баъзан нишон надодани мушаххасоти адабиёт (нашриёт, теъдоди саҳифа) (саҳ. 175) ва риоя нагардидани тартиби хронологӣ (дар мисоли рӯйхати адабиёте, ки дар бандҳои 122-123 ва 129-130 нишон дода шудаанд) ба назар мерасанд.

6. Дар саҳифаҳои гуногуни диссертатсия ғалатҳои услубӣ (дисс., саҳ. 41, 119), имлоӣ (саҳ. 14, 40, 83, 97, 116, 147) ва техникӣ (дисс., саҳ. 22, 36, 39, 78, 91, 156, 167, 172) ба назар расида, баъзан калимаю истилоҳоте ба кор рафтаанд, ки ба ҷойи онҳо истифодаи муодил ва муродифҳои роичу тоҷикиашон беҳтар аст. Чунончи: газета (дисс., саҳ. 31, 32, 36, 128) / рӯзнома; оппозиция (дисс., саҳ. 34) / мухолиф, тундрав; интеллигентсия (дисс., саҳ. 34) / зиёӣ ва монанди инҳо.

Дар умум, эродҳои зикршуда ислоҳшаванда буда, ҳангоми таҳия ва наشري монография ба назар гирифтани онҳо ба арзиш ва аҳаммияти илмию амалии кори таҳқиқии Абдурахмонов Маъдӣ Саидчалолович ҳусни аз ин ҳам бештар зам менамоянд.

Автореферат ва мақолаҳои, ки доктараби дараҷаи илмӣ оид ба мавзӯи таҳқиқшаванда нашр намудааст, муҳтавои асосии диссертатсияро фаро

гирифтаанд. Мавзуи интихобнамудаи ӯ ба доираи мавзуъ ва масъалаҳои таҳқиқии шиносномаи ихтисоси илмии 6D021401– Назарияи адабиёт. Матншиносӣ, нусхашиносӣ комилан мувофиқат менамояд.

Коркарди амалии натиҷаҳои таҳқиқ ва нашри таълифоти илмӣ дар мавзуи диссертатсия ба меъёр ва талаботи Комиссияи олии аттестатсионии назди Президенти Ҷумҳурии Тоҷикистон ҷавобгӯ мебошанд.

Хулоса, диссертатсияи Абдурахмонов Маъдӣ Саидчалолович дар мавзуи «Афкори адабию эстетикӣ маорифпарварон ва ҷадидон» ба талаботи бандҳои 31-35-и Тартиби додани дараҷаҳои илмӣ, ки бо қарори Ҳукумати Ҷумҳурии Тоҷикистон аз 30 июни соли 2021, таҳти № 267 тасдиқ шудааст, ҷавобгӯ буда, муаллифи он ба дарёфти дараҷаи илмии доктори фалсафа (PhD) – доктор аз рӯи ихтисоси 6D021400 – Адабиётшиносӣ (6D021401– Назарияи адабиёт. Матншиносӣ, нусхашиносӣ) сазовор мебошад.

Муқарризи расмӣ:

номзади илми филология, дотсенти
кафедраи назария ва адабиёти навини
форсии тоҷикии факултети филологияи
Донишгоҳи миллии Тоҷикистон
«04» сентябри соли 2023.

 Бобомаллаев И. Ҷ.

Суроға: 734064, Ҷумҳурии Тоҷикистон,
шаҳри Душанбе, ноҳияи Сино,
кӯчаи Маяковский, бинои 85/2, хучраи 10
Тел.: (+992) 555-05-15-50
E-mail: ilhom-b.89@mail.ru

Имзои Бобомаллаев Илҳомҷон
Ҷанобовичро тасдиқ мекунам:
сардори раёсати кадрҳо ва корҳои махсуси
Донишгоҳи миллии Тоҷикистон

Тавқиев Э.Ш.

Суроға: 734025, Ҷумҳурии Тоҷикистон,
шаҳри Душанбе, хиёбони Рӯдакӣ, 17.
Телефон: (+992-37) 221-62-25; факс: 227-15-10.
E-mail: info@tnu.tj
«04» сентябри соли 2023.